

[Poul Nødgaard]

(Dagsordensforslag nr. D 3).

Den skulle alle jo kunne stemme for, så der er ikke nogen problemer i den.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette dagsordensforslag indgår i de videre forhandlinger.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg talte med en bekendt i går, der havde sendt endnu en jobansøgning. Jeg kan nævne, at det efterhånden er over 500, han har sendt; jeg skal ikke nævne tallet, for så vil alle på forhånd afskrive min historie som utroværdig, men den er rigtig.

Han er 31 år, han er uddannet bibliotekar, og da han havde været ledig i 3 måneder, blev han kaldt til en 3-måneders-samtale på arbejdsformidlingen, hvor han fik stillet i udsigt, at han som allerede uddannet godt kunne få noget undervisning, men at det, det drejede sig om, var et kursus i dansk, engelsk og samtidsorientering på 8.-9. klasses niveau.

Det næste, der skete, var så, at han opnåede et jobtilbud, hvor han blev ansat på et AMU-center. Han skulle dér opbygge et bibliotekssystem på edb, og kisteglad var han selvfølgelig, for det var jo hans fagområde. Glæden varede da også til den sidste dag, han var der, for da fik han besked på, at nu kunne han for øvrigt godt slette 7 måneders arbejde, for det skulle jo ikke bruges til noget. Jeg synes, vi udstyrer vores folk godt!

Nu skal der så gå 1½ år. Det skal ikke springes over, at han har fået tilbudt et selvtilidskabende kursus, hvor man bl.a. tilbyder papirklip og stoftryk, og at han nu for at kvalificere sig til sit 2. jobtilbud skal modtage et uddannelsesstilbud. Det, han har fået tilbudt nu, er den udvidede afgangsprøve fra folkeskolen. Man kan godt le ad det, men selvfølgelig har han sagt ja, for det var det uddannelsesstilbud, han kunne få, og hvis han ikke siger ja, så er det ud af systemet, og så er der ikke noget jobtilbud.

Historierne flourer om de ledige HK'ere, som man kun kunne tilbyde et kursus i dansk for indvandrere, for det var, hvad der lokalt var at tilbyde. Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke fortæller disse historier for at gøre grin

med folk, der sidder i arbejdsformidlingen. De ryster selv på hovedet, når de skal sidde og tilbyde en veluddannet bibliotekar en afgangsprøve fra folkeskolen. Men det viser noget om, hvad vi bruger tiden til, og hvad vi bruger pengene på.

Jeg sagde allerede under åbningsdebatten, at jeg ikke tror på, at 46 mia. kr. er smidt ud ad vinduet, men jeg er dybt bekymret over, hvordan vi bruger disse penge, og hvordan det er, vi udstyrer de mennesker, som spilder deres tid på den måde. Jeg kan godt forstå, hvis min 31-årige bekendt er sur på samfundet. Jeg forstår ham godt.

Vi brugte sidste år – så vidt jeg har set det i en opgørelse fra en af ministrene – 9½ mia. kr. på alle disse offentlige beskæftigelses- og jobinitiativer. Jeg vil sige med det samme, at CD meget gerne deltager i de drøftelser, som nu forhåbentlig snart kan komme i gang om ikke en dagpengereform, men det, jeg vil kalde en arbejdsmarkedspolitisk reform, for der hører flere ingredienser med, og dette område er i hvert fald et af de områder, som absolut må med i denne nyvurdering af det, vi gør. Vi kan jo have mange og mange forskellige synspunkter på, hvordan arbejdsmarkedet bør indrettes, men anstændigvis må vi i hvert fald være klar til selv at gøre en indsats med hensyn til de love, som vi selv har vedtaget herinde. For jeg kan ikke tro, at nogen vil forsvare dette system; dertil hører vi for mange historier om, hvordan det fungerer. Det vil være CD's bud på de drøftelser, der skal i gang. Andre har andre bud.

Der er allerede i dag talt meget om spørgsmålet om finansieringen af dagpengesystemet. Vi vil ikke afvise at drøfte en anden finansiering; der er bare flere problemer i det.

For det første kan jeg blankt afvise, at vi vil ud og lave differentierede bidrag fra forskellige faggrupper. Der må naturligvis være en solidaritet imellem faggrupperne.

For det andet hænger det selvfølgelig sammen med konteksten, som dette arbejdsmarkedsforsikringsssystem skal virke i. Hvordan er relationerne over til det sociale system? Hvad omgiver denne forsikringsordning, hvis det er det, vi skal have?

Endelig er det altså et problem for mig, at jeg simpelt hen endnu ikke har hørt overbevisende begrundelser for, at det er så vigtigt at